

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa "D." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
przeciwko Gminie Miasta G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 lutego 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 22 sierpnia 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 7500

(siedem tysięcy pięćset) złotych tytułem kosztów

postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód złożył skargę kasacyjną, a dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania podniósł występowanie na jej tle istotnych zagadnień prawnych. Pierwsze ma dotyczyć tego, czy uchylenie orzeczenia w postępowaniu

odwoławczym jest dowodem bezprawności tego orzeczenia, czy też postępowanie w danej sprawie musi się zakończyć, aby można to ocenić. Kwestia ta nie wymaga jednak rozstrzygnięcia. Jest jasne, że odpowiedzialność władzy publicznej dotyczy szkody wyrządzonej orzeczeniem, ale orzeczeniem ostatecznym. Jeśli orzeczenie I instancji zostanie następnie uchylone w II instancji, to nie można przyjąć, aby to orzeczenie I instancji wyrządziło szkodę - nigdy nie było ono prawomocne, a przez cały czas postępowanie trwało. Drugie wskazywane w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne dotyczy tego, jaka jest właściwa podstawa prawna do żądania odszkodowania za przewlekłość postępowania, jeśli przewlekłość ta dotyczy ponownego postępowania w I instancji po uchyleniu w II instancji wcześniejszego orzeczenia I instancji - czy jest to art. 417 § 1 k.c., czy art. 417¹ § 3 k.c. Kwestia ta nie wymaga jednak rozstrzygnięcia w tej sprawie, ponieważ w jej stanie faktycznym, po pierwsze, nie doszło do przewlekłości (minął zaledwie miesiąc od uchylenia orzeczenia I instancji, gdy powód chciał już mieć ponowne orzeczenie). Po drugie, kwestia jest jasna - brak orzeczenia II instancji oznacza przewlekłość postępowania, a więc ewentualnie właściwą podstawę prawną roszczenia odszkodowawczego stanowi art. 417¹ § 3 k.c.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.